

TADEUSZ ZIOŁO

Zawały wapniowe w nerkach psa

Z Zakładu Anatomii Patologicznej Wydz. Wet. WSR Lublin
Kierownik: Prof. dr T. ŻULIŃSKI

U sekcjonowanego psa samca mieszańca, lat około 6 niewiadomego pochodzenia (pies podrzucony pod prosektorium Zakładu) stwierdzono liczne tzw. zawały wapniowe nerek.

Nerki blade, torebka łatwo ściągalna, stosunek substancji rdzennej do korowej zachowany. Pod torebką stwierdza się w nerce prawej 8, w lewej 7 ognisk zawałowych, barwy szarej, o powierzchni wklęsłej, wyraźnie odcinających się od mięszu, o średnicy od 1,5 do 6 mm. Na przekroju ogniska zawałowe mają kształt stożkowaty, szczytem zwrócone do warstwy rdzennej nerek, barwy są szaro-białej, wyraźnie odcinają się od mięszu nerki. Poza tym u sekcjonowanego psa stwierdza się bladeść narządów mięszowych, ostry stan zapalny błony śluzowej całego przewodu pokarmowego, słabo wyrażone zwyrodnienie mięszowe wątroby i mięśnia sercowego oraz ognisko martwicowe ściany pęcherza moczowego o średnicy 4 cm. Całość zmian sekcyjnych nasuwa podejrzenie zatrucia pokarmowego.

Badanie histologiczne. W preparatach sporządzonych z wycinków nerek stwierdza się w warstwie korowej liczne skupione ogniska zwapnienia, które w sumie tworzą nieregularny kształt stożka, szczytem zwróconego do warstwy rdzennej nerki. Zwapnieniu ulegają całe zespoły kanalików nerki, pomiędzy którymi znajdują się nieliczne pojedyncze względnie w skupieniach kanaliki, w których stwierdza się słabo wyrażone zwyrodnienie mięszowe. W znajdujących się w obrębie ognisk kłębkach, jak również w ich torebce nie stwierdza się żadnych odchyień od stanu prawidłowego. Miejscami stwierdza się rozrost tkanki łącznej, nieco wyraźniej zaznaczony na pograniczu zwapnienia z tkanką zdrową. Pozostały mięsz nerek nie wykazuje żadnych zmian strukturalnych (Fot. 1).

W preparatach sporządzonych z wycinków ogniska martwicowego ściany pęcherza moczowego stwierdza się rozległą martwicę skrzepową błony śluzowej i miejscami podśluzowej. Masy martwicowe są oddzielone od błony podśluzowej lub mięsnej naciekiem komórkowym, w którym licznie reprezentowane są komórki eozynofilne, skupione szczególnie na pograniczu tkanki zdrowej. W błonie podśluzowej, jak również w mięsnej stwierdza się liczne rozległe ogniska zwapnienia. W tkance mięśniowej nie stwierdza się żadnych zmian (Fot. 2).

U ludzi według *Nowickiego* osadzanie się wapnia w nerkach może zachodzić przy zatruciach: sublimatem, fosforem, bizmutem, jodofornem, formaliną, kwasem szczawiowym.

Foto 1.

(Foto J. Pacewicz)

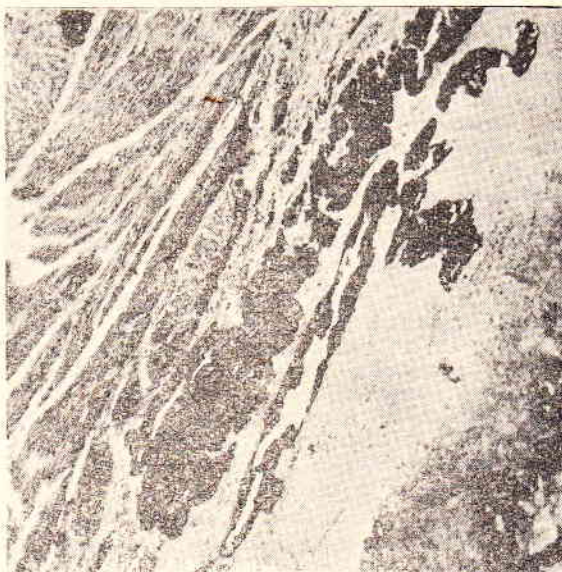

Foto 2.

(Foto J. Pacewicz)

Frei podaje, że u zwierząt obserwuje się również podobne zjawiska osadzania się soli wapnia w martwicowym nabłonku kanalików nerek w przebiegu zatrucia sublimatem. Chodzi tu więc o odkładanie się wapnia w tkankach czy komórkach już uszkodzonych, w okresie gdy powstają zmiany wytwórcze jako zmiany naprawcze.

W opisanym powyżej przypadku mnogie tzw. zawały wapniowe nerek, jak również rozległe zwapnienia błony podśluzowej i mięsnej ściany pęcherza moczowego zdają się być następstwem zatrucia bliżej nieokreśloną trucizną, za czym przemawiają zmiany sekcyjne.